

2025/26-os tanév 2.szám

DE-MA-MA-GAZIN

Králik Réka 9. A

Deák Tímea 12. N

Túl vannak fizetve a profi sportolók

Köztudott, hogy napjainkban a hivatásos sportolók hatalmas – egy hétköznapi ember számára elképzelhetetlen – összegeket tesznek zsebre karrierjük során. Vegyük csak gyerekkori példaképeinket: Michael Jordan vagy esetleg Ronaldo, aki évente több mint 100 millió dollárt (33,4 milliárd forintot) keres különböző bevételekből. De nézzünk itthoni példát is!

A 2024-es szezonban az NB1-es magyar élvonalbeli labdarúgó csapatok mögött álló cégek összesen 35 milliárd forint bért fizettek ki mintegy 1370 alkalmazottnak. Ez azt jelenti, hogy a legjobban fizetett focisták bére a hazai medián kereset negyvenszerese is lehet.

Gyakran hangzik el érvként, hogy a sportolók a tehetségük és teljesítményük alapján kapják magas fizetésüket. Ez azonban csak részben igaz. A piaci érték sokszor nem a sportteljesítményt, hanem a hírnevet, a reklámozási lehetőségeket, vagy éppen a médiafigyelmet tükrözi. Egy játékos lehet kiváló, de ha nem „piacképes”, akkor kevesebbet keres. Ez azt jelenti, hogy a rendszer nem a valós teljesítményt díjazza, hanem a „jó eladhatóságot”. Így a sport nem

mindig a versenyről szól, hanem üzleti vállalkozássá válik, ahol a pénz és a marketing fontosabb, mint az valódi sportérték.

A társadalmi értékrendben jelentős szerepet kellene, hogy játsszon a hasznosság. Az orvosok és tanárok például sokkal inkább járulnak hozzá a társadalom előre jutásához. Egy orvos emberéleteket ment, egy tanár a jövőt formálja a gyerekeken keresztül, mégis az ő bérük meg sem közelíti a profi sportolókét. Ez az aránytalanság nemcsak igazságtalan, hanem veszélyes is, hiszen azt az üzenetet közvetíti, hogy az emberi élet, az oktatás vagy a közösség szolgálata kevésbé értékes, mint a szórakoztatás. A pénzügyi fókusz eltolódása torz társadalmi normákhoz vezet, ahol a fiatalok nem tudományos vagy szociális pályákra törekszenek, hanem hírnévre és gyors meggazdagodásra vágnak.

A túl magas fizetések gyakran torzítják a sportolók életét is. Fiatalon hatalmas vagyonhoz jutnak, ez számos esetben negatív következményekkel jár. Ez a nagy mennyiségű pénz sokszor

felelőtlenséghez, életmódbeli problémákhoz, vagy éppen botrányokhoz vezet. Több példát láthattunk már arra, hogyan teszi tönkre a hirtelen jött gazdagság a sportolók karrierjét vagy magánéletét. Ráadásul a túlzott pénzbőség elidegeníti a sportolókat a valóságtól és a rajongóktól. Ha egy profi játékos fizetése évi 100 millió dollár, hogyan érezhetne valódi kapcsolatot a hétköznapi emberekkel, akik épphogy ki tudják fizetni a meccsbelépőt? A sportnak közösségépítő, példamutató ereje van, de ez elvész, ha a sportolók elszakadnak a társadalomtól.

Sokan érvelnek azzal, hogy a profi sportolók fizetése nem véletlenül olyan magas, hiszen hatalmas tömegek követik őket, és a klubok, szponzorok, és a média hajlandó ennyit fizetni értük. A piac tehát „igazságosan” ítéli meg értéküket.

Ez a nézőpont gazdasági szempontból igaz lehet, erkölcsileg és társadalmilag viszont megkérdőjelezhető. A kereslet – kínálat nem mindig jelenti azt, hogy valami helyes vagy igazságos. Az is igaz, hogy ha valamit sokan néznek, az sok pénzt termel, de ettől még nem biztos, hogy a pénz elosztása arányos vagy méltányos. Ugyanígy egy népszerű YouTuber vagy valóságshow-sztár is lehet milliomos, de ez nem azt jelenti, hogy társadalmilag nagyobb értéket teremt, mint egy sebész vagy kutató.

Azt sem felejthetjük el továbbá, hogy a hivatásos sportolói karrier kockázatos és rövid. Az előbbieken említett példákban kiindulva egy pedagógus megközelítőleg 40 évig tanít, egy orvos nagyjából ugyanennyi ideig praktizál. Ennyi ideig nem lehet profi szinten üzni egy sportot.

Kiszl Virág 12. N

Források: <https://www.portfolio.hu/gazdasag/20250621/repkednek-a-millios-fizetesek-ennyit-keresnek-az-nb1-es-focistak-769635>

<https://telex.hu/g7/adat/2025/06/20/netto-otmillio-forint-az-atlagos-focistaber-az-nb-i-ben-a-fradinal-majdnem-14-millio>

A profi sportolók fizetése mára túlnőtt minden racionális határon. Sokkal többet keresnek, mint amennyi a megélhetéshez szükséges volna, úgy, hogy gyakran a szezonban csak elenyésző mennyiségű időt töltöttek az adott sport versenyszerű üzésével.

Bár a sport szerepe vitathatatlanul fontos a szórakoztatásban, a közösségépítésben és az egészséges életmód népszerűsítésében, a fizetés, amit egyes sportolók kapnak, nincs arányban a társadalmi hasznosságukkal. Ideje elgondolkoznunk, hogy mit értékelünk jobban: a látványt vagy a valódi hozzájárulást a közösséghez.

Utópia

Ha majd hetven leszek
Király leszek fénylő lovon
Ügetek végtelen pusztákon,
S katonák lesznek verseim;
Karosszékemből az égre kiáltok,
Szavaim lesznek: Hit és mámor!

Testamentum

Vénségemre házam se lesz,
Se nyugtom, békés családom
Csak borom, részeges éjjeleken
S hosszú fehér szakállam,
S ha majd nem mozdul karom verset írni
Vagy hitem nem enged többé élni,
Pislákoló gyertyafénynél talán egyszer meghalok,
Ha a remény már végképp magára hagyott.

Pap Zsombor (12. N) versei

Hintaszék

Nyikorog a hintaszék nagyapám alatt
Ölében ültem gyermekként minden nap
Nyikorgott az egymagában
Mikor vihar volt s nagyapát vártam
Nyikorgott, de most már csak áll
Mert nagyapáért eljött a halál!

A benzines autók védelme, avagy miért nem kellene még leírnunk a múlt motorját

Ma, amikor az elektromos autók szinte mindenhol a jövő ígéretével kecsegtetnek, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a benzines autók még korántsem elavultak és számos

szempontból nélkülözhetetlenek, valamint több dologban jobbak, mint az elektromos társaik. Mielőtt bárki azonnal a „környezetszennyező” bélyeget nyomná rájuk, gondoljuk végig, hogy valóban ilyen egyszerű-e ez a kérdés. Hiszen ahogy a közmondás tartja: „Nem minden arany, ami fénylik.”

A benzines autók még ma is fontos szerepet töltenek be a közlekedésben, mert megbízhatóbbak, elérhetőbbek és a teljes életciklusukat figyelembe véve sok esetben környezetkímélőbbek is lehetnek, mint az elektromos járművek.

Az elektromos autók terjedése kétségtelenül látványos és a technológiai fejlődésük is ígéretes. Mégis az átállás árát gyakran nem azok fizetik meg, akik a döntéseket hozzák, hanem mi, a fiatalok és különösen azok, akik nem engedhetik meg maguknak a sok millió forintos új modelleket. Gondoljunk csak bele: mennyire reális elvárás az, hogy minden család lecserélje a jól működő benzines autóját egy drága, új elektromosra?

Elsőként a gazdasági érveléssel élek, ami nem más mint, hogy átlagosan a benzines autók ára újonnan és használtan is lényegesen alacsonyabb, karbantartásuk egyszerűbb, valamint vidéken, ahol sokunk családja él, a töltőhálózat még ma is szinte elérhetetlen. A realitás tehát az, hogy nem mindenki tud elektromos autót használni, még ha szeretne sem.

Másodszor az elektromos autók akkumulátorainak gyártása hatalmas mennyiségű ritkaföldfémeket igényel, amelyek bányászata súlyosan károsítja a környezetet és sokszor gyermekmunkával történik. Ezzel szemben a benzines autók technológiája kiforrott, évtizedek óta jól működő, újrahasonosítása megoldott és a modern motorok már jóval kevesebb káros anyagot bocsátanak ki, mint a korábbiak.

Harmadik érve az emberi értékre épül. Mivel az átlagember számára az autó nem luxus, hanem egy eszköz munkahelyre járni, családot látogatni, segíteni másokat, eljutni egyik helyről a másikra. Amíg az elektromos infrastruktúra nem elérhető mindenki számára, a benzines autó marad a megbízható társ, amely mindig ott van, amikor szükségünk van rá.

Személyes példának szeretném hozni, hogy a saját családomban is van egy tízéves benzines autó, amely még mindig kiválóan működik. Ezzel járunk nyaralni, valamint a városban is sok helyre. Többször segítünk idős

rokonainknak bevásárolni, elvinni őket, ahova szeretnék. Nem azért nem váltottunk elektromosra, mert nem szeretnénk a környezetet védeni, hanem mert egyszerűen nem lenne sokkal környezetkímélőbb, mint a jelenlegi autónk, a korábban elhangzott okok miatt, valamint az árak is magas, amit egy átlagos család nem engedhet meg magának. Én úgy gondolom, hogy a mi példánk sok más család története is lehetne.

Sokan azt mondják, hogy az elektromos autó a jövő és aki ellene van, az a múltban él. De vajon biztos, hogy a „zöld” technológia valóban zöld? Amíg az áram nagy részét szénrel vagy gázzal termeljük, addig az elektromos autó sem környezetbarát.

Továbbá az akkumulátorok elhasználódása, elöregedése után keletkező veszélyes hulladék kezelése még mindig egy megoldatlan kérdés.

Kedves diáktársaim! Nem az a cél, hogy visszafordítsuk a fejlődést, hanem hogy józanul és felelősségteljesen döntsünk. A benzines autók még nem a múlt maradványai, hanem a jelen realitásai. Mielőtt elhamarkodottan lecserélnénk őket, gondoljunk bele: vajon a fenntarthatóság nem inkább a hosszú távú gondolkodást, a javítható és újrahasználatos dolgok megbecsülését jelenti? Hagyjuk hát meg a döntés szabadságát és ne ítéljük el senkit azért, mert a benzin illatában még mindig egy kis szabadságot érez és ne felejtsük el, hogy a sportautók hangja sok gyerek és felnőtt arcára csal mosolyt, köztük az enyémmre is, mivel egy boldogságforrás hallani például egy Lamborghini vagy egy Ferrari V12-es motorjának felpörgését. Végül engedjétek meg, hogy elmondjam nektek az egyik kedvenc idézetemet,

amit az autórajongók körében gyakran lehet hallani: „A motor hangja nem zaj, hanem szívverés – a gép szíve dobban benne.”

Források:

- Európai Autógyártók Szövetsége (ACEA) 2024-es jelentése
- Totalcar.hu – „Mennyire zöld az elektromos autó valójában?” (2024)
- Chatgpt.com (egyes kutatások eredményeinek megtalálásában)

Gáspár Levente 12. N

Az én történetem

Pupp Adél: Legnagyobb változás

A legnagyobb változás az volt az életemben,
amikor édesanyámat megérteni elkezdtem.
Csecsemőként néha mosolyogtam vagy leginkább sírtam,
csak néztem nagy szemekkel, miközben hallgattam,
szüleim miről beszélnek.
Nőttem és nőttem, mikor rájöttem,
amiket hittem, szavak, azok az életem.

Mikor elkezdtem az áltsulit
és mikor a gimibe jöttem,
akkor is az én életemről beszéltek,
mi lenne jó nekem.

És most már rájöttem,
egy anya szava mindig igaz,
hiába tagadjuk, ő csak a jót mondja
-na meg néha rosszat,
de ez nem baj, mert végre értem,
hogymilyen,
amikor jót akarnak - értem.

Fritz Kinga: Az én történetem

Az élet kérdésekből áll,
Melyekre az ember válaszokat vár.
Az emlékek számomra érzések,
Amik a történeteknél is nagyobb értékek.

Nem emlékszem, milyen volt az életem.
Bár nélküle is boldognak néztem ki a családi képeken,
De emlékszem, hogy üres voltam.
S minden megváltozott, mikor 11 éves múltam.

Nem tudtam róla igazán, de hiányzott.
Életem kirakósából utolsó darabként hibádzott.
Vágytam rá s reménykedtem,
Mint napfényt sosem látott virág a vak sötétségben.

Megszületett a kistestvérem,
Aki fenekestől felforgatta az életem!
Azóta minden nap, mikor hazajövök,
Egy jó nagy ölelésben részesülök.

Látom magamat benne.
Egy apró madár a sűrű erdőbe veszve.
Igyekszem fénysugárként utat mutatni.
Kérdéseire választ kutatni.

Apró kezét, amíg lehet fogni.
Érzékeny lelkét mindentől megóvni.
Visszaadni azt a fényt, amit ő adott,
Amiért lelkem virága a sötétségben is hajtást bontott.

A bizalmat, amit feltétel nélkül kaptam.
A szeretetét, amiért meg sem dolgoztam.
Az időt, amit velem szeretne tölteni.
Mindent, amit csak akar, igyekszem megadni.

Ő az én történetem.
S imádom, hogy miatta így alakult az életem.

Simon Nikolett: A színes kis csokitojás

Ha a dédipapához mentünk, mindig járt egy kis színes csokitojás. Emlékszem, a polcon voltak egy kis kávéscsészében. Dédipapa ott őrizte nekünk. Ezek a kis apróságok valahogy mindenre jók voltak. Ha fájt, ha nem kellett a főzelék, ha nem volt kedvem tanulni, ha összevesztem az öcsémmel. Ha kaptam egyet, varázsütésre megoldódott minden.

Aztán egyre kevesebbet mentünk a papához. Anya azt mondta, hogy nagyon

elfoglalt és nem igazán ér rá. Pár hét múlva sulis után elmentünk meglátogatni. Emlékszem, hogy ki sem tudott szegény kelni az ágyból, én mellette álltam és úgy beszélgettünk. Mielőtt elmentünk volna, odasúgtam neki:

- Papa, egyél egy színes kis csokitojást, és meggyógyulsz.

Ő rám mosolygott és mondta, hogy ha legközelebb megyünk, együtt megesszük az összeset.

Elképesztően boldog voltam. Ezután több hét is eltelt. Egyik este anyától megtudtam, hogy papa elment. Kérdeztem, hogy hova, erre azt felelte, hogy nyugodjak meg, már nagyon jó helyen van. Erre nem is mondtam semmit...

Azóta akárhogy is kerestem, soha sehol nem találtam olyan színes kis csokitojást, amit a dédi adott.

Lehet, elvitte őket magával...

(A Teel your story hospice pályázatra készült írás)

Vakáció

Diákszerkesztő: **Fritz Kinga Rita 9.h**

Szerkesztők: **Fittné Szilvássy Ildikó, Lizák-Pető Viktória**

Képforrások: **Pinterest**

